

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 21. januára 2016 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **V. H.** proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 21. decembra 2015, sp. zn. Ntc 47/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **V. H.**
sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline uznesením z 21. decembra 2015, sp. zn. Ntc 47/2015, podľa § 79 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 1 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) žiadosť vyžiadanej osoby **V. H.** o prepustenie z vydávacej väzby zamietol.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil **V. H.** hneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú následne tak sám ako i prostredníctvom svojho obhajcu aj bližšie písomne zdôvodnil.

V písomnom odôvodnení podanej sťažnosti vyžiadaný uviedol, že keďže česká strana požiadala o uznanie výkonu rozhodnutia v Slovenskej republike a uvedenej žiadosti bolo rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 5. januára 2016, sp. zn. Ntc 46/2015, vyhovené, nie je dôvod na ďalšie obmedzovanie jeho osobnej slobody z dôvodu vydania do Českej republiky.

Vyžiadaný ďalej upozornil na to, že Krajský súd v Žiline sa vôbec nevysporiadal s tými namietanými skutočnosťami, že krajská prokuratúra odložila jeho vydanie pre konanie, pre ktoré bola obžaloba podaná v roku 2012 a z ktorých jedna vec je šetrená od roku 2009; že odklad vydania podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR nie je spojený s obmedzením osobnej slobody alebo s väzbou osoby, ale len s odložením realizovania vydania osoby a rovnako tiež ani s tým, že zákon o EZR neustanovuje na akú dobu je možné osobu obmedzovať na osobnej slobode prostredníctvom inštitútu odkladu vydania podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR v zmysle čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (uvedený článok hovorí o potrebe zákonom ustanoveného času väzby, a preto bolo potrebné ho po postupe podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR prepustiť).

Pokiaľ ide o uznesenie Krajskej prokuratúry Žilina z 24. júna 2015, sp. zn. 2KPt 18/15/5500, ktorým sa rozhodlo o odklade vydania do právoplatného skončenia vecí, z ktorých jedna je šetrená od roku 2009, tak v tejto súvislosti je podľa názoru vyžiadaného potrebné poukázať na ničím nelimitovanú dĺžku trvania väzby založenú odkladom jeho vydania. Obmedzovanie na osobnej slobode by pritom mala trvať len po nevyhnutný čas, tak aby bol dosiahnutý účel obmedzenia. Takýto stav označil za neakceptovateľný a v hrubom rozpore so základnými ľudskými právami, a to i s ohľadom k tomu, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by u V. H. boli dôvody väzby vo veciach, pre ktoré je proti nemu vedené trestné konanie.

K otázke nedodržania 10 dňovej lehoty podľa § 24 ods. 1 zákona o EZR napokon uviedol, že odôvodnenie prokuratúry, na ktoré odkazuje Krajský súd v Žiline nemôže reparaovať nesprávny procesný postup, pretože akceptovanie uvedeného by znamenalo, že každé porušenie práv možno napraviť dostatočným odôvodnením, prečo k porušeniu došlo. Vyžiadaný je toho názoru, že nerozhodnutie príslušného orgánu v lehote ustanovenej zákonom má byť spojené s prepustením zadrživanej osoby na slobodu.

Vzhľadom na vyššie ozrejmene dôvody preto vyžiadaný V. H. žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a aby ho prepustil z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie tomuto výroku

predchádzajúce, pričom dospel k takému záveru, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná**, keďže i podľa jeho názoru dôvody, pre ktoré je vyžiadaný V. H. vo vydávacej väzbe aj v súčasnom štádiu konania naďalej trvajú.

Najvyšší súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu v prvom rade poznamenáva, že pokiaľ ide o obsah namietaných skutočností v podanej sťažnosti, tak tieto sú v podstate totožné s tými, aké boli uvádzané v žiadosti V. H. o prepustenie z väzby na slobodu, doručenej Krajskému súdu v Žiline 11. decembra 2015 (a na ktorých menovaný zotrval aj pri svojom výsluchu konanom na krajskom súde 21. decembra 2015), s tou výnimkou, že medzitým - konkrétne 5. januára 2016 – malo dôjsť zo strany Krajského súdu v Žiline k vyhovneniu žiadosti českej strany o uznanie výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Reagujúc na námietky vyžiadaného považuje potom sťažnostný súd za potrebné hneď v úvode uviesť, že i on sa stotožňuje s tým názorom krajského súdu, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že i keď prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline dňa 24. júna 2015 podľa § 21 ods. 2 zákona o EZR (po súhlase vyžiadaného s jeho vydaním do Českej republiky) rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, vydaného dňa 16. marca 2015 Krajským súdom v Brne, pobočka Zlín pod sp. zn. 61T 7/2013, za účelom vydania vyžiadanej osoby V. H. na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov do Českej republiky (ďalej už len „EZR“) s tým, že realizácia vydania vyžiadanej osoby sa podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR odkladá, je potrebné v danom prípade i naďalej považovať trvanie vydávacej väzby za opodstatnené, pričom nie je pravdou to tvrdenie vyžiadaného V. H., že by odklad vydania nemohol byť spojený s obmedzovaním osobnej slobody.

Po prvé, ako už iný senát najvyššieho súdu správne upozornil vo svojom rozhodnutí z 23. novembra 2015, sp. zn. 3 Urtost 4/2015, týkajúcim sa vyžiadaného V. H., **konanie o EZR sa neskončilo už právoplatnosťou rozhodnutia o výkone EZR**, ale končí až samotnou realizáciou vydania vyžiadanej osoby do cudziny (jeho fyzickým odovzdaním orgánom cudzieho štátu), resp. prípadným odvolaním EZR podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o EZR príslušným orgánom štátu pôvodu (EZR je aktuálne stále v platnosti).

Čo sa týka potom samotného inštitútu vydávacej väzby, tento upravuje § 16 a nasl. zákona o EZR. Je síce pravdou, že zákon v tomto prípade na rozdiel od predbežnej väzby neurčuje jej maximálnu dĺžku trvania presným číselným označením (predbežná väzba v zmysle prvej vety § 15 ods. 5 zákona o EZR „*nesmie trvať viac ako 40 dní odo dňa zadržania osoby*“), avšak tu je nevyhnutné poukázať na **ust. § 16 ods. 3 zákona o EZR**, podľa ktorého „*príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak a/ justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal, b/ príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo c/ inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.*

I keď vydávacia väzba rovnako ako každé iné obmedzenie osobnej slobody v zásade môže trvať len nevyhnutne potrebný čas, nie je bez významu tá skutočnosť - ako to napokon neustále zdôrazňuje najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti, že táto má úplne iný charakter ako väzba upravená v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku. Tento iný charakter o.i. najmä vyplýva z toho, že zmyslom vydávacej väzby je zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky resp. zabránenie tomu, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania (ponechaním vyžiadanej osoby na slobode).

Pokiaľ ide o posudzovaný prípad, u vyžiadaného V. H. stále nezanikli dôvody pre jeho vydanie resp. realizáciu EZR. Ak tento v podanej sťažnosti poukazoval na to, že už bolo rozhodnuté o uznaní výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky (na podklade ktorého bolo žiadané zo strany Českej republiky o jeho vydanie), a teda nie je dôvod na ďalšie obmedzovanie jeho osobnej slobody z dôvodu vydania do Českej republiky, tak tu najvyšší súd upozorňuje na to, že spomínané **uznávacie konanie sa síce vedie, no ešte nie je právoplatne skončené** (znamená to teda, že aktuálne prebiehajú súbežne dve konania, a síce konanie o EZR a konanie o uznanie a výkon rozhodnutia).

Najvyšší súd zistil, že Krajský súd Žiliny na neverejnom zasadnutí konanom 5. januára 2016 rozsudkom, sp. zn. Ntc 46/2015, rozhodol o tom, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone

väzby v znení neskorších predpisov (ďalej už len „zák. č. 549/2011 Z.z.“) sa uznáva a vykoná rozsudok Krajského súdu v Brne z 26. novembra 2013, sp. zn. 61T 7/2013, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 23. júna 2014, sp. zn. 2To 59/2014 (ktorým bol V. H. uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1, § 175 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 3 písm. a/, písm. c/ Trestného zákonníka Českej republiky, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 178 ods. 1, ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 357 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky a prečinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 279 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a odsúdený podľa § 175 ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, za použitia § 43 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, na úhrnný trest odňatia slobody na 8 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 56 ods. 2 písm. d/ Trestného zákonníka Českej republiky zaradený do väznice so zvýšenou ostrahou) na území Slovenskej republiky vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody. Zároveň bolo rozhodnuté, že podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bude odsúdený V. H. vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Ako už však ale bolo ozrejmene vyššie, pre dané rozhodovanie (pre ďalšie trvanie vydávajúcej väzby) je rozhodujúce, že citovaný rozsudok, na ktorý poukazoval vyžiadaný v podanej sťažnosti, v čase vydania predmetného rozhodnutia ešte nebol právoplatný.

Na margo uvedeného nedá tiež nepodotknúť, že sťažnostnému súdu je rovnako známa i tá skutočnosť, že Krajský súd v Žiline uznesením z 12. januára 2016, sp. zn. Ntc 46/2015, rozhodol o tom, že V. H. berie do väzby podľa § 14 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. s tým, že táto mu začína momentom jeho prepustenia z vydávacej väzby, do ktorej bol vzatý uznesením sudkyne Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2015, sp. zn. Ntc 15/2015, a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Žilina.

Čo sa týka toho tvrdenia sťažovateľa, že odklad vydania nemôže byť spojený s ďalším trvaním jeho väzby, tak k tomu uvádza najvyšší súd nasledovné.

Ak bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu s odkladom jeho realizácie podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR, nie je s týmto rozhodnutím zo zákona obligatórne spojený následok vo forme prepustenia osoby na slobodu. V takomto prípade je však nevyhnutné zo strany príslušného sudcu veľmi citlivo a dôsledne zvážiť

všetky okolnosti konkrétneho prípadu a s ohľadom k tomu i potrebu ďalšieho obmedzovania osobnej slobody formou vydávacej väzby.

Ak sa žiada napríklad o vydanie osoby do štátu pôvodu za účelom výkonu už uloženého trestu odňatia slobody, ako je tomu aj v posudzovanom prípade, je treba brať potom do úvahy okrem dôvodov odôvodňujúcich existenciu vydávacej väzby podľa § 16 a nasl. zákona o EZR predovšetkým dĺžku samotného tohto trestu odňatia slobody (do ktorého bude následne vykonaná väzba započítaná) v kontexte štádia vnútroštátneho trestného stíhania /trestných stíhaní a tým predpokladaného momentu jeho/ich ukončenia. V priebehu samotného odkladu nie je pritom samozrejme vylúčené ukončiť vydávaciu väzbu s poukazom na už citované ust. § 16 ods. 3 písm. c/ zákona o EZR („inak zanikli dôvody vydávacej väzby“).

Na danom mieste je žiaduce tiež uviesť, že vyžiadaný V. H. bol do vydávacej väzby vzatý uznesením Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2015, sp. zn. Ntc 15/2015, a to podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, keď v odôvodnení predmetného uznesenia bolo poukázané na to, že vyššie menovaný bol pre justičné orgány štátu pôvodu zjavne nedosiahnuteľný a tiež i na to, že v Českej republike bol odsúdený za rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť, za ktorú mu bol uložený trest odňatia slobody až v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov. Vyžiadaný v priebehu predbežného vyšetrovania následne vyslovil súhlas so svojím vydaním do Českej republiky, na podklade čoho rozhodol prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline už spomínaným rozhodnutím z 24. júna 2015, sp. zn. 2KPt 18/15/5500, podľa § 21 ods. 2 zákona o EZR s použitím § 29 ods. 1 zákona o EZR o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu s odkladom jeho realizácie až do právoplatného skončenia trestných vecí vedených na území Slovenskej republiky a do vykonania prípadne uložených nepodmienečných trestov odňatia slobody.

Zvážiac všetky skôr uvedené okolnosti (aj s ohľadom na dosiaľ právoplatne neskončené uznávacie konanie) najvyšší súd zastáva ten názor, že trvanie vydávacej väzby je u vyžiadaného V. H. aj naďalej opodstatnené.

Ak ide potom napokon o to tvrdenie vyžiadaného, že nedodržanie 10 dňovej lehoty podľa § 24 ods. 1 zákona o EZR na vydanie rozhodnutia konajúcim prokurátorom malo mať za následok jeho prepustenie z väzby na slobodu, tak ani tomuto nemožno dať za pravdu.

Dôležitý je z tohto pohľadu totiž predovšetkým charakter uvedenej lehoty, ku ktorému sa vyjadril najvyšší súd už vo svojom uznesení z 11. januára 2012, sp. zn. 6 Tost 40/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 8/2013, kde upozornil na to, že ide o **lehotu poriadkovú a nie zákonnú** (ich nedodržanie sa posudzuje odlišne). Preto tak ako sa nespája s jej nedodržaním zákonný následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po jej uplynutí o vykonaní EZR, nemá rovnako jej nedodržanie „ex lege“ za následok ani prepustenie vyžiadanej osoby z vydávacej väzby.

Ak uvážime okolnosti daného prípadu, a to jednak dôvody, pre ktoré uvedená 10 dňová poriadková lehota nebola dodržaná (tieto sú podrobne rozvedené v rozhodnutí prokurátora z 24. júna 2015, sp. zn. 2KPt 18/15/5500), a jednak tiež toho, o koľko bola táto „predĺžená“, nebolo správne u vyžiadaného V. H. rozhodnuté o jeho prepustení z väzby na slobodu.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 21. januára 2016

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová